SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 24 DECEMBER 1936

GELUKKIG KERSTFEEST!

HET KERSTFEEST DER ELFJES

ELK najaar zweven er over de velden lange, fijne draden, die door de spinnen gesponnen en door de dauw met ontelbare kleine dauwdropjes versierd werden. Van tak naar twijgje en van haag naar heester zweven die zilverzijden draden, voortgedragen door het minste zuchtje wind.

„Herfstdraden" worden ze door de mensen genoemd, die wel beseffen, dat met de zwevende ragfijne draden ook de zomer het land verlaat.

Maar heel weinigen maar weten, dat bovendien met de herfstdraden ook de elfjes ons land verlaten, die de gehele zomer in onze bossen, parken en tuinen gespeeld en gewerkt hebben; de elfjes, die de bladeren aan de bomen en de fijne sprietjes van het gras zo prachtig groen en de ontelbare bloemen en bloempjes rood en geel en paars en blauw geschilderd hebben. Wanneer met de herfst ook het gure weer in het land komt, dan worden de elfjes niet voldoende meer beschut door haar dunne kleertjes, die ze van bloemblaadjes, spinrag, zonnestraaltjes en maneschijn gemaakt hebben.

Hoe het rappe volkje er toe kwam, telkenjare het Kerstfeest op zijn eigen wijze in Elfenland te vieren.

Als dan de gure najaarswinden beginnen te waaien, huivert het vrolijke volkje.

„Het wordt koud en we moeten weer naar Elfenland teruggaan," zeggen dan met haar zilveren stemmetjes de elfjes 's nachts tegen elkaar. En in de vroege morgen vliegen ze dan met haar duizenden met de herfstdraden mee naar haar geboorteland, waar het altijd zomer is.

Maar eens in het najaar is het voorgekomen, dat een troepje elfjes zo ijverig en zo lang had gedanst, dat ze allemaal doodmoe waren en zich veilig onder een hoopje afgevallen bladeren te rusten legde.

De terugreis gemist

ZO oververmoeid waren ze, dat ze het signaal voor het algemene vertrek naar Elfenland niet hoorden en rustig doorsliepen. En toen ze eindelijk na enige dagen ontwaakten en onder de beschuttende bladeren vandaan kropen, bemerkten ze tot haar schrik, dat ze alleen en verlaten waren.

„Hoe komen we nu weer naar Elfenland?" jammerden enigen.

„Hier zullen we nog moeten bevriezen!" zeiden anderen.

„Zouden we niet weer terug kunnen?" vroegen sommige.

Geen herfstdraad was meer te bekennen, zodat de terugreis onmogelijk bleek te zijn.

Maar elfjes zijn helemaal geen hulpeloze wezentjes en ze begrepen dan ook spoedig, dat klagen niet helpen kon. Meteen staken ze de handen uit de mouwen, om zich op de naderende winter voor te bereiden. Van takjes en stro bouwden ze zich een huisje; ze verzamelden bessen en nootjes, om in de winter te eten te hebben, en zo deden ze allen wat ze konden.

Het werd kouder en kouder, zodat ze hun huisje niet meer verlaten konden, en tenslotte begon het zelfs te sneeuwen. Dicht bijeengekropen zaten de elfjes in haar huisje en spraken er met zachte stemmetjes over, hoe heerlijk het in Elfenland was en hoe verschrikkelijk het was op aarde in de winter. Doch opeens hoorden ze buiten duidelijk stemmen.

Wat twee kinderen zeiden

IK wil een pop en een poppenwagen hebben," klonk 'n meisjesstem. „En een nieuwe bal en een paar lakschoentjes en een zijden das en..."

„Ja, maar jij verlangt veel te veel! Weet je wat ik op m'n verlanglijstje heb staan? Alleen maar een paar schaatsen en een spoortrein en een trommel en een Indianenboek en...."

De elfjes moesten toch even gaan zien, wie daar zo spraken. Het bleken 'n meisje en 'n jongetje te zijn, die op een sleetje in de sneeuw zaten.

„Maar wie zal ons dat allemaal geven?" vroeg het meisje.

„Het Kerstmannetje natuurlijk!" antwoordde de jongen. „Het Kerstmannetje komt maar eenmaal in het jaar, met Kerstmis. Wanneer het Kerstavond is geeft hij de mensen geschenken bij de Kerstboom en...."

De beide kinderen praatten nog veel meer,

maar ze waren opgestaan en verwijderden zich, terwijl ze het sleetje achter zich voorttrokken.

„Kerstmis ?" vroeg een der elfjes aan de anderen. „Hebben jullie ooit Kerstmis gevierd ?"

„Neen," antwoordde een ander elfje. „Maar ik ben eens bij de aardmannetjes op bezoek geweest. En die vieren Kerstmis."

„Laten wij ook eens, net als de mensen, Kerstmis vieren met 'n Kerstboom en Kerstcadeautjes," riepen sommigen.

„Ja, maar dan moeten we eerst gaan vragen, hoe je dat doen moet !" vond er een.

Toen gingen de elfjes in draf naar haar naaste buren. Dat waren de vinken en de mezen in de boomtoppen, een paar muizen, die tussen de boomwortels woonden en een vos, die zijn hol op de heuvel had.

De vos kon alleen vertellen, dat je met Kerstmis gans moest eten ; maar dat was natuurlijk niets voor onze elfjes. Maar de vogeltjes en vooral de muizen, die meermalen in de huizen der mensen geweest waren, konden alles over de Kerstviering vertellen.

De elfjes maakten toen een prachtige Kerstboom in orde, die zo mooi versierd was, als alleen elfjes dat kunnen doen.

Het dankbare meesje

HET Kerstmannetje zal natuurlijk niet bij ons komen," zeiden ze. „Want hij weet niet eens, dat wij hier wonen."

Een meesje, dat vroeger eens ziek was geweest en toen heel liefderijk door de elfjes verpleegd werd, hoorde dat en dacht bij zichzelf : „Ik zal ze eens belonen en proberen het Kerstmannetje voor ze te vinden."

En het meesje vloog heen, heel ver weg, om aan al zijn familieleden en vrienden te vragen, waar het Kerstmannetje woonde. Maar geen hunner wist dat precies.

Toch vloog het meesje steeds verder, en zo ging dan spoedig door de gehele vogelwereld het gerucht omtrent het meesje, dat het Kerstmannetje zocht, om hem te vragen ook naar een troepje elfjes te gaan, dat in het grote bos aan de voet van de heuvel woonde.

Kerstavond

EINDELIJK was de Kerstavond aangebroken ! De elfjes hadden het dagenlang heel druk gehad. Ze hadden haar huisje zo goed ze konden opgeschilderd, vervolgens een feestelijk Kerstmaal toebereid en toen alle vogeltjes, muizen en andere kleine dieren, die in de omgeving woonden, uitgenodigd, om die avond — zodra het donker was — voor de Kerstmaaltijd en de Kerstavondviering bij haar te komen.

„Nu zullen we de lichtjes van de Kerstboom ontsteken !" riepen de elfjes. Ze hadden allerlei zaadjes en bessen uitgehold en daarin ontstaken ze nu kleine lichtjes. Bovendien hadden ze nog enige prachtig schitterende Kerststerren gemaakt van manestralen, die ze bewaard hadden van de avonden, dat de maan helder scheen. En met al die lichtjes vlogen ze naar de Kerstboom en hingen ze daarin op.

Alle dieren van het bos zaten in een wijde kring om de Kerstboom, die ze met verwonderde ogen, waarin zich de lichtjes weerspiegelden, aanstaarden.

Toen gaven de elfjes elkaar een hand en dansten om de boom heen, terwijl ze haar mooiste liederen zongen.

Maar opeens klonk door het woud het geluid van sleebellen — wat zou dat te betekenen hebben ?

Onverwacht bezoek

DAAR kwam een grote slee aangereden en daaruit sprong een man, die een lange, met bont afgezette pij droeg en een grote zak op zijn schouders torste. De man liep naar de elfjes toe.

„Het Kerstmannetje !" jubelden deze. „Hij heeft ons toch gevonden !"

„Ja — en hier zijn jullie Kerstgeschenken !" lachte het Kerstmannetje, terwijl hij zijn gaven naar alle kanten strooide.

Nu, dat werd een gejubel van je welste ! Het hele bos daverde van gelach, geroep en gezang. Ten slotte sprak 't Kerstmannetje :

„Als alle elfjes nu in mijn slee willen stappen, zal ik ze naar huis brengen in Elfenland. Want ik geloof, dat het te erg voor ze zou zijn, als ze de hele winter nog hier in het bos moesten blijven !"

Ofschoon de elfjes er zich dapper doorheengeslagen hadden, waren ze toch heel erg blij bij het vooruitzicht, om weer naar huis terug te kunnen gaan. Giechelend en lachend kropen ze onder het warme dierenvel, dat het Kerstmannetje in zijn slee had liggen, en ze kwamen er niet weer onder vandaan, voordat ze veilig en wel in Elfenland aangekomen waren. Daar vertelden ze aan haar kameraadjes, hoe heerlijk het was om Kerstmis te vieren, en sedert die tijd vieren de elfjes ook het Kerstfeest en wel zoals ze dat in het winterbos geleerd hadden.

Het Kerstmannetje strooide zijn gaven naar alle kanten.

KOEN EN ZIJN KAT

De sultan schonk Koen een prachtig schip, dat hij vol liet sjouwen met de kostbaarste geschenken. En toen het schip zeilklaar was nam de sultan afscheid met de woorden: „Kom behouden in je land aan."

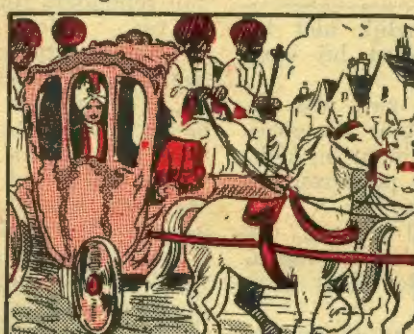
Koen nam toen al zijn oude scheepsmakkers mee aan boord, die allen ten zeerste verheugd waren, dat ze nu eindelijk weer naar huis toe konden gaan, en nog wel met hun zakken vol goud- en zilvergeld.

Toen het schip statig de haven uit voer, stond de sultan met zijn ministers op de kade en wuifde de vertrekkenden nog lange tijd ten afscheid na. — Koen was de thuisreis eindelijk begonnen!

De mensen in Koen's geboorteland zetten grote ogen op, toen ze het prachtige schip de haven zagen binnenkomen. En daar de matrozen grote kisten aan land begonnen te brengen, was iedereen nieuwsgierig.

In een kostbare koets, waarvoor sneeuwwitte paarden gespannen waren, reed Koen van de haven de stad binnen. Thans was hij op weg naar het huis van den burgemeester en diens dochter Elisa.

Maar toen hij eindelijk voor 's burgemeesters woning uitgestapt was, zag Koen tot zijn schrik, dat het huis te koop stond. De burgemeester had al zijn rijkdommen in de handel verloren en moest nu verhuizen.

„Kent u me niet meer, meneer de burgemeester?" vroeg Koen, toen hij binnengetreden was en zijn ouden weldoener daar aantrof. „Ben jij het werkelijk, Koen?" riep de burgemeester heel verbaasd uit.

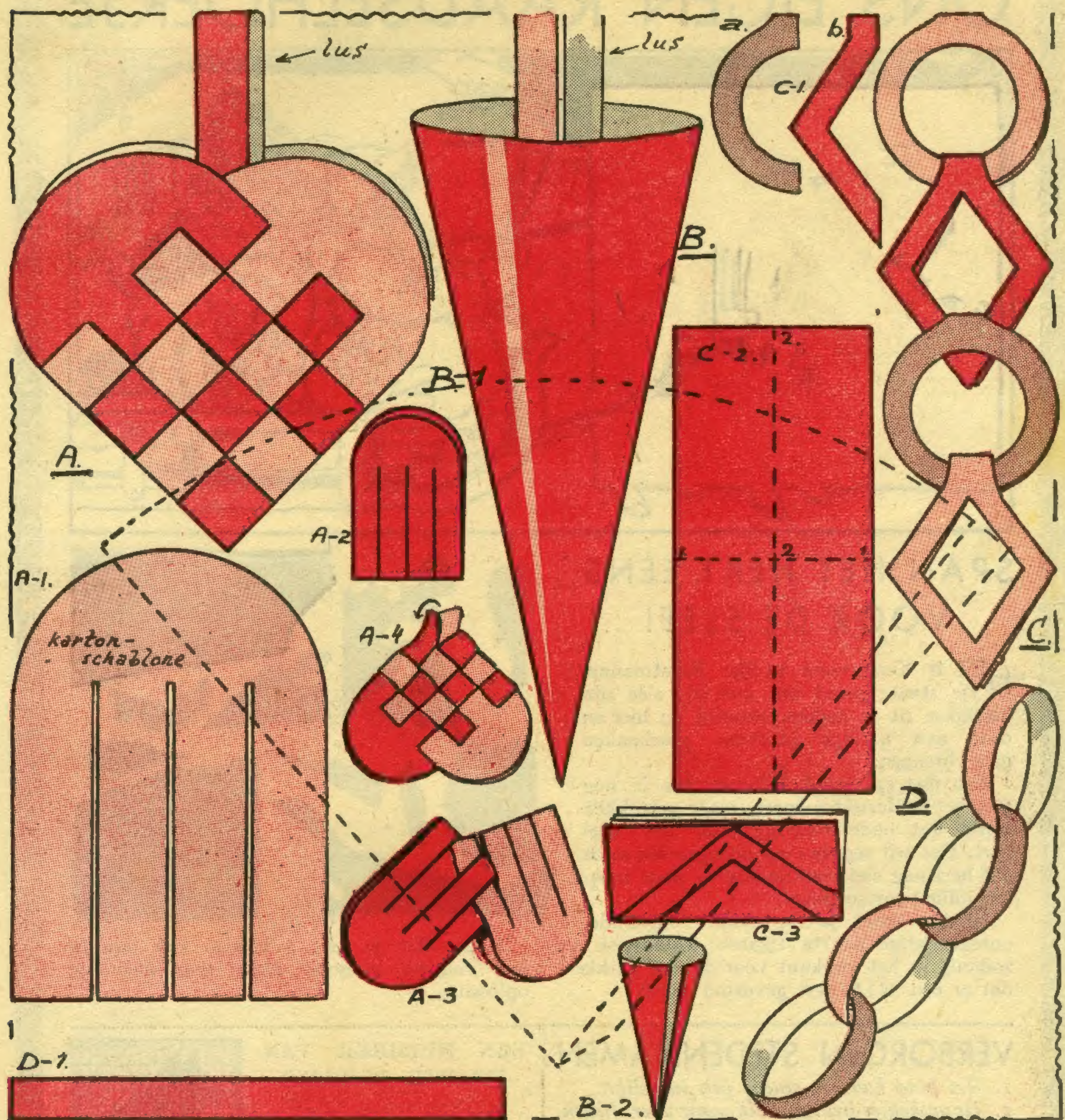

Op hetzelfde ogenblik ging de kamerdeur open — en daar stond Elisa! „Al heb je heel andere kleren aan, toch herken ik je direct! Je bent onze oude vriend Koen!" zei het meisje op blijde toon.

Ze gingen samen zitten praten en, nadat Koen zijn avonturen verteld had, sprak hij tot Elisa: „Nu koop ik jullie huis en schenk het weer aan je vader, die mij, toen ik 'n arme jongen was, zo goed hielp!"

PAPIEREN KERSTBOOMVERSIERING

MET behulp van een paar vellen verschillend gekleurd glanspapier kunnen we zelf allerlei aardige Kerstboomversieringen maken.

Op deze bladzijde zie je een viertal van die versieringen, n.l. het gevlochten hart A, de kegel B en de kettingen C en D, terwijl daarbij bovendien de schetsen voor het maken van deze dingen aangegeven staan.

Je moet hiervoor als volgt te werk gaan:

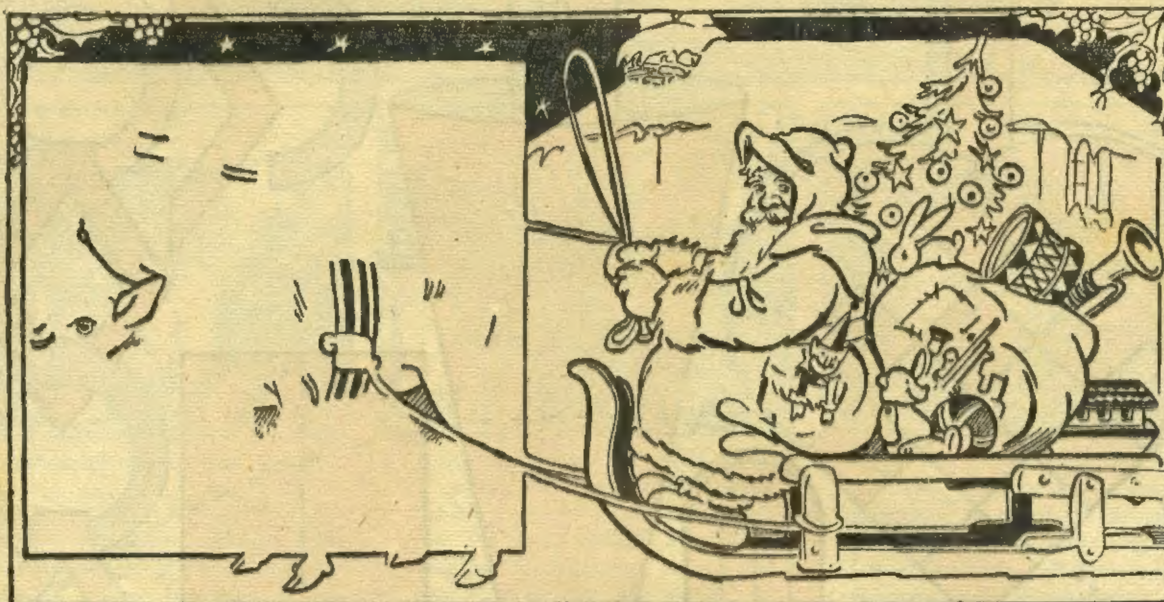
Gevlochten hart A

Figuur A-1 (links onderaan) wordt op een stuk stevig karton overgetrokken, daaruit langs de omtrek uitgesneden en vervolgens langs de dubbele lijnen ingeknipt. Die inknippingen moeten breed genoeg zijn, om er een potlood in op en neer te halen. Het aldus verkregen stukje karton is onze „schablone", d.w.z. de vorm waarlangs we de stukjes gekleurd papier voor de gevlochten harten gaan knippen. Een stuk gekleurd glanspapier (goud, zilver, rood, blauw of groen b.v.) vouwen we dubbel, waarna we er de schablone A-1 dusdanig opleggen dat de rechte onderkant daarvan langs de vouw in het glanspapier komt te liggen. Dan trekken we met een potlood de omtrek van de schablone op het papier over en eveneens de drie rechte lijnen van de inknippingen.

De overgetrokken figuur knippen we nu uit het glanspapier en krijgen dan een stuk, dat in fig. A-2 afgebeeld is.

(Vervolg op blz. 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

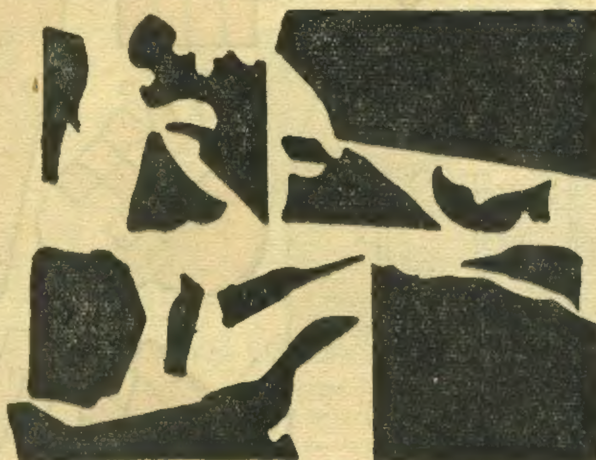

SPAN HET HERT EENS VOOR DE SLEE!

HET is Kerstavond en het Kerstmannetje staat gereed om met zijn slee zijn jaarlijkse rit te maken, waarbij hij hier en daar aan aardige kinderen geschenken gaat brengen.

Zijn met speelgoed beladen slee is nog van het ouderwetse soort, maar getrokken wordt dat oude voertuig door een edel hert. Dat wil zeggen: op dit ogenblik staat dat hert nog niet voor de slee — daar moeten jullie voor zorgen.

Hiertoe moet je de twaalf bijgaande, onregelmatige zwarte figuren uitknippen en zodanig in het vierkant voor de slee plakken, dat er een wit hert gevormd wordt.

Mocht het je niet gelukken, kijk dan in ons volgend nummer maar eens naar de oplossing.

VERBORGEN STEDENNAMEN

1. Het kind had een stukje pek ingeslikt.
2. De valkenier liet zijn valk maar weer vliegen.

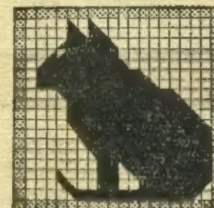
OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

DE KERSTKABOUTERS IN DE WEER

Om de beurt moest telkens een letter van het pak van het jongetje, dan van dat van de moeder, vervolgens van het meisje, daarna van den vader, weer opnieuw van het jongetje, enzovoort gelezen worden. Eerst moesten we de eerste letter van alle pakken, dan de tweede enz. nemen.

We kregen dan de heuglijke aankondiging: Dra is het Kerstmis te lezen.

EEN HUISDIER VAN ZWARTE BLOKJES

Het was de silhouet van een kat, die je in het vierkant zwart moest maken.

EEN LUCIFERSRAADSELTJE

Zo is het foefje, om met zes lucifers tegelijkertijd vier gelijke en gelijkzijdige driehoeken te vormen. Van de aldus gebouwde pyramide bestaat elke zijde uit een der driehoeken.

Papieren Kerstboomversiering

(Vervolg van blz. 5)

Daar elk hart van twee stukken verschillend gekleurd papier gevlochten wordt, herhalen we hetzelfde werkje nog eens bij een vel glanspapier van andere kleur.

De twee aldus verkregen stukjes papier vlechten we vervolgens in elkaar, zie tekeningen A-3 en A-4 onder aan de plaat op blz. 5.

Om het hart nu te kunnen ophangen knippen we een smalle reep glanspapier, vouwen dat dubbel en plakken de twee open uiteinden daarvan in de opening boven in het gevlochten hart. Aan de aldus ontstane lus hangen we het hart aan de Kerstboom op.

Sierkegel B

Midden in de plaat op blz. 5 zie je een gestippeld patroon B-1. Dat patroon calqueer je over op een stuk wit karton, waarna je het daaruit knipt, om het als schablone te gebruiken.

De schablone leg je op het gekleurde glanspapier, trekt het met potlood daarop over en knip de figuur dan uit het glanspapier.

Hierna rol je dat dan op tot een kegel (zie fig. B-2) en plak eindelijk de twee lange kanten over elkaar heen.

Wederom maak je een lus, welker uiteinden binnen in de kegel vastgeplakt worden.

Wanneer je de kegel heel erg mooi wilt maken, kun je er aan de buitenkant sterren van goud- en van zilverpapier op plakken.

Kettingguirlande C

Rechts boven aan de plaat zie je de schablone a en b voor de schakels van kettingguirlande C. Beide schablonen copieer je op karton en knip ze vervolgens uit. Voor de schakels heb je stukjes gekleurd glanspapier nodig gelijk C-2. Die stukjes worden eerst langs de stippellijn 1—1 omgevouwen en vervolgens nog eens langs stippellijn 2—2. Zie tekening C-3.

De papierschablone wordt daarop met potlood nagetekend en, nadat die figuur vervolgens uitgeknipt is, wordt ze opengevouwen.

De verschillende schakels der ketting worden in elkaar gehaakt als fig. C. toont, tot een guirlande van voldoende lengte verkregen is.

Om en om ronde (fig. a) en hoekige (fig. b) schakels en steeds andere kleuren nemen!

Kettingguirlande D

Hiervoor knippen wij papierstrookjes ter grootte van fig. D-1 (links onderaan op blz. 5) in allerlei kleuren. Het eerste strookje wordt als een ring te zamen geplakt, het volgende wordt door die ring gestoken en dan zelf ook tot een ring geplakt enz., tot een kettingguirlande van voldoende lengte verkregen is.

Ziezo, met schaar, lijmpot en enige vellen gekleurd glanspapier kun je nu nog mooie dingen voor de Kerstboom maken.

DE KERSTBESTELLING

Er was eens een bakker,
Cornelis van Goort,
Hij bakte er broodjes
Van het heerlijkste soort.

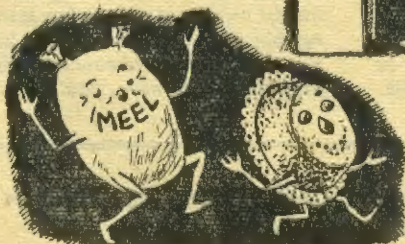

Ook maakte hij Kerstkrans,
Taai-taai, marsepein,
En schuimkrans met suiker,
Gelijk ze moest zijn.

Maar eens tegen Kerstmis
Kreeg bakker van Goort
Een order, waarvan hij
Nog nooit had gehoord

Het was een bestelling,
Een sprookje gelijk;
Ze maakte Cornelis
Op weinig na rijk.

Likeur- en musketkrans,
Amand'len, fondant,
't Werd alles bereid
Met een vaardige hand.

En daags voor het Kerstfeest
Was 't allemaal klaar,
En ging het in pakjes
Naar hier en naar daar.

Dit keer had de bakker
Het prettigste feest,
Gelijk in geen jaren
Bij hem was geweest.

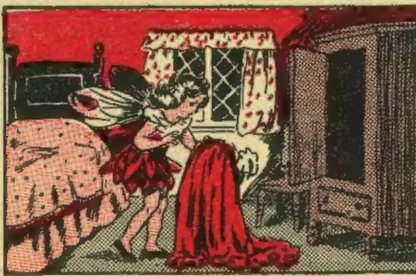
R. v. D-K.

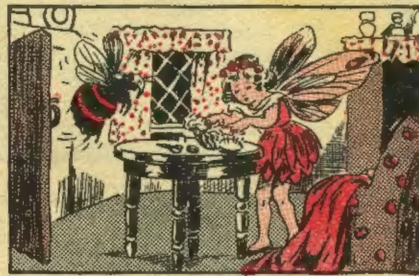
DE VERLOREN VINGERHOED

Eens op een dag kwam de postbode der elfjes een brief brengen bij elfje Rozenwang. „Nee maar, hoe heerlijk!" riep het elfje uit. „Dat is een uitnodiging voor het grote bal der elfenkoningin."

Direct kreeg Rozenwang het erg druk. Eerst wilde ze zien, hoe haar balkleedje er uitzag, maar ze schrok erg, toen ze daar een scheur in ontdekte. „Even herstellen," dacht ze onmiddellijk.

Ze haalde haar naaimandje te voorschijn, doch toen ze daarin keek, zag ze, dat haar vingerhoed verdwenen was. „Die zal ik wel even voor je zoeken!" beloofde Bernhard Bij.

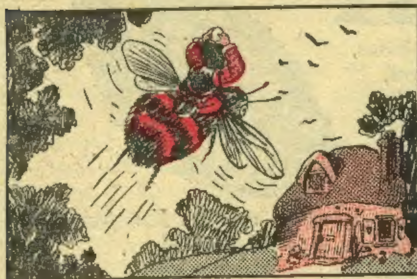
Arme Rozenwang kon haar tranen niet bedwingen. „Wanneer ik mijn vingerhoed niet terugkrijg, kan ik m'n balkleedje niet herstellen!" snikte ze, toen Bernhard Bij de deur uit vloog

Waar die vingerhoed wel gebleven was? Dat zal ik je vertellen. Een diefachtige ekster had hem meegenomen naar zijn nest, alwaar een jong aardmannetje het ding later vond.

„Die kan ik goed als hoed gebruiken!" dacht het ventje en hij zette de vingerhoed, waarvan hij niet wist, wat het voor een ding was, op. Toen kwam Bernhard Bij aangevlogen.

Bernhard Bij vertelde het aardmannetje, hoe bedroefd Rozenwang was en waarom. „Mag ik op je rug zitten?" vroeg het kereltje. „Dan brengen we haar de vingerhoed direct terug."

En dus vlogen ze snel heen. Even later stond het aardmannetje voor Rozenwang, boog heel diep en gaf haar de vingerhoed terug. „Dat vond ik in een eksternest," sprak hij vriendelijk.

Rozenwang maakte nu vlug haar balkleedje piekfijn in orde en kon toen naar het bal gaan. En daar danste ze veel met het leuke aardmannetje, dat de vingerhoed gevonden had.

SJORS, DIE DEZE WEEK MET KERSTVACANTIE IS, WENST ALLEN GENOEGLIJKE KERSTDAGEN EN EEN TOT WEERZIENS IN ONS VOLGEND NUMMER